

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 24/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 743

“CHÚNG TA HỌC PHẬT TRƯỚC TIÊN PHẢI TỰ GIÁC”

Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta phải tự kiểm điểm bản thân, mình có lỗi làm gì thì phải tự thay đổi, tự sửa đổi, tự làm mới, không để cho người khác phải nhắc đi nhắc lại. Nếu để người khác phải nhắc đi nhắc lại thì chúng ta không thể làm biểu pháp cho tha nhân. Cũng giống như người bệnh mới biết chính mình bị bệnh gì, phải uống đúng thuốc thì mới khỏi bệnh, nếu không uống đúng thuốc thì bệnh sẽ càng nặng hơn. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta học Phật, trước tiên phải tự giác. “Tự giác” là gì? Hiện tại toàn thân bạn có bệnh. Bạn có bệnh, phải cầu bác sĩ để có cơ hội hi vọng hồi phục, khỏe mạnh”**. Thân bệnh hay tâm bệnh đều như vậy, đều phải dùng đúng thuốc, đúng phương pháp, nếu dùng sai thì bệnh càng nghiêm trọng hơn.

Chúng ta tự phản tỉnh xem bấy lâu nay mình có dùng đúng thuốc không? Đã tự giác điều trị tâm bệnh của mình chưa? Nhiều người tu học không lo điều trị tâm bệnh của mình mà cứ lo đi điều trị bệnh của người khác. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: **“Nhược chân tu đạo nhân, bất kiến thế gian quá”**, người chân chính tu hành không thấy lỗi thế gian. Người chân chính tu hành phải tự phản tỉnh kiểm điểm lỗi làm của mình, tự sửa lỗi của mình. Đây là điều hết sức quan trọng.

Có bệnh mà không điều trị bằng những phương thuốc đặc trị thì không khỏi được bệnh. **Bồ Tát phải hành Bồ Tát đạo: Bồ Thí, Trì Giới, Nhẫn Nhục, Tinh Tấn, Thiền Định, Trí Tuệ**. Chúng ta nói câu này rất giỏi nhưng không hành một cách thiết thực thì chỉ giống như người bệnh sắc thuốc, thuốc sắc ra thì bỏ, không được uống vị thuốc mà chỉ là uống xác thuốc, không thể khỏi bệnh.

Kiểm điểm, phản tỉnh bản thân chính là tự giác. Chúng ta đã học được hơn 700 đề tài. Người nghe được hơn 100 đề tài đã không còn mong cầu, van xin. Như vậy là tốt rồi! Trước đây, nhiều người học Phật nhưng đến với Phật là nương nhờ, ý lại, cầu xin ban phước. Bây giờ chúng ta cần tiến lên một bước nữa là phải tự giác, kiểm soát và nhận chân được mọi khởi tâm động niệm của bản thân. Chúng ta chưa hoàn toàn khống chế được khởi tâm động niệm của bản thân nhưng không để nó tùy tiện phát tác. Nếu tập khí khởi lên thì chúng ta phải hạn chế nó đến mức thấp nhất, không để phát tác một cách tùy tiện. Đó chính là tu hành. Người tu học niệm Phật một ngày 10 tiếng nhưng tập khí vẫn còn nguyên, tâm tham vẫn tham. Trong khi tham là đầu mục của tất cả vạn ác.

Hòa Thượng nói: **“Trị bệnh thì phải uống vị của thuốc chứ không phải là uống tên thuốc”**. Ví dụ chúng ta nói đến **“hành Bồ Tát đạo”**. Bồ Tát hành trì như thế nào? Bồ Tát ngày ngày hành trì bồ thí, trì giới,

nhấn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ. Hòa Thượng nói: **“Tôi là người học Phật chứ không phải là người Phật học”**. Người học Phật là người uống vị thuốc. Người Phật học là người uống tên thuốc, chỉ nói mà không làm.

Hòa Thượng nói: **“Người học Phật trước tiên phải tự giác”**. Tự giác là tự kiểm điểm những sai phạm, những lỗi lầm của chính mình để thay đổi, làm mới một cách triệt để. Người như vậy mới đạt được lợi ích chân thật từ nơi học Phật, nếu không thì không đạt được lợi ích gì cả.

Hòa Thượng nói: **“Nếu như chính mình không biết thân mình có bệnh, không biết tìm thuốc uống thì chỉ có nước chờ chết, không có hi vọng. Còn tâm bệnh cũng như vậy, phải biết mình bệnh chỗ nào, bệnh gì nặng nhất, dùng phương thuốc gì cho thật sự hữu hiệu”**. Người xưa đã làm biểu pháp cho chúng ta. Các Ngài là những bậc tu hành cao thâm nhưng các Ngài tìm về nơi tịnh tĩnh để giữ tâm thanh tịnh. Công phu và sức định của các Ngài so với chúng ta rất cao nhưng các Ngài vẫn xa lìa thế giới muôn màu để không làm cho tâm mình bị động loạn.

Hòa Thượng nói: **“Sợ nhất là không biết chính mình có bệnh. Mê hoặc là bệnh, bất giác là bệnh, phiền não là bệnh, tà kiến là bệnh, ô nhiễm là bệnh, rất nhiều bệnh”**. Chúng ta có bệnh không? Chúng ta có mơ mơ hồ hồ không? ? Làm sai mà không biết mình sai. Nghĩ mình không có bệnh nhưng Phật Bồ Tát thấy mình bệnh rất nghiêm trọng, hay chỉ cần là người có tâm se se thanh tịnh thì đã nhìn thấy rõ ràng. Chúng ta suốt ngày phiền não, **“xuất cảnh sinh tình”**, hoàn cảnh nào cũng khiến chúng ta phiền não. Tà tri tà kiến cũng là bệnh nghiêm trọng. Làm mà không biết đúng hay sai. Việc làm không rõ ràng, không chánh đại quang minh mà cũng không biết.

Hòa Thượng liệt kê: **“Mê, tà kiến, bất giác, ô nhiễm đều là bệnh”**. Ô nhiễm cũng là bệnh nghiêm trọng. Ngũ dục (*tài, sắc, danh, thực, thù*), lục trần (*sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp*) rất dễ làm cho chúng ta bị ô nhiễm. Vậy mà chúng ta không biết là mình đang bị ô nhiễm. Có người nói: **“Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn”**. Vì chúng ta bất giác, ô nhiễm thời gian dài rồi nên bị dính mắc, bị phiền não. Chúng ta căn cứ vào lời Phật dạy thì sẽ nhận ra lý do vì sao **“xúc cảnh sinh tình”**. Người ta nói: **“Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”**. Vui buồn chính ở nội tâm của mình, còn cảnh không có vui, buồn. Chúng ta không tìm được phương pháp để làm vui đi những nỗi buồn. Người ta cũng cảm nhận được rằng: **“Người đi rồi sẽ đến phiên ta”**. Nhưng họ không biết chết chỉ là chết thân tứ đại, còn linh tánh trường tồn bất diệt. Vậy chúng ta hãy lo nâng cao linh tánh, chứ không cần phải lo nâng cao thể chất này, thể xác này. Người ta biết rằng sẽ đến lúc mình chết nhưng họ chỉ lo nâng cao thể xác mà không biết nâng cao linh tánh, ngày ngày mê hoặc điên đảo, bất tri bất giác, tà tri tà kiến, ô nhiễm nặng nề. **“Tự giác”** là tự nhận ra căn bệnh trầm kha của mình để mà thay đổi. Chúng ta mới chỉ là nếm bã thuốc chứ chưa phải là uống vị thuốc.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp quy nạp thành ba loại lớn: Vô Minh Phiền Não (chính là vọng tưởng), Trần Sa Phiền Não, Kiến Tư Phiền Não. Những bệnh này từ vô lượng kiếp đến nay làm pháp thân huệ**

mạng của ta bị nhiễm bệnh trầm trọng. Đến hiện tại, bệnh này càng lúc càng trầm trọng. Vọng tưởng, chấp trước, phiền não càng lúc càng nghiêm trọng". Như tuổi của tôi, trước đây 40 năm, đời sống rất đơn giản, không có điện thoại. Nhưng giờ có người hai ba cái điện thoại, rồi mạng xã hội Facebook, Zalo... Ngày ngày sự ô nhiễm làm mình bệnh càng lúc càng nặng nhưng mọi người không nhận ra.

Hòa Thượng đã làm ra tấm gương cho chúng ta. Từ năm 40 tuổi Ngài đã không dùng điện thoại. Những thiết bị hiện đại tưởng chừng là những thiết bị hỗ trợ đời sống của chúng ta nhưng thật ra chỉ là thiết bị hỗ trợ chúng ta tăng thêm vọng tưởng, tăng thêm chấp trước. Trong thời buổi hiện đại này, chúng ta cũng đã làm ra những tấm gương cho mọi người thấy. Các con ở Tây Ninh, ở Sơn Tây không sử dụng công nghệ nhưng các con đều hồn nhiên, chất phác, vui vẻ, rất tự tại. Tuy mới chỉ học được mấy tháng nhưng các con đã rất tiến bộ. Đời sống của các con rất thanh tịnh. Nếu các con được học mấy năm trong môi trường như vậy thì tương lai rất tốt.

Tôi ngày ngày lên trang web **tinhhongphapngu.net**, vào trang web **nhidonghocphat.com**, tôi không biết công nghệ thiết kế web nhưng tôi biết cách chỉnh sửa để làm dày âm thanh, làm bóng âm thanh... Những thanh công cụ quản trị trang web đều bằng tiếng Anh nhưng tôi đều biết cách sử dụng.

. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: **"Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ"**. Nhưng chúng ta bị vọng tưởng phân biệt làm che mất tự tánh cho nên mơ mơ hồ hồ. Con người ta bệnh nặng nhất là vọng tưởng, chấp trước, dính mắc vào đó khiến cho phiền não trùng trùng. Có người nhìn thấy tàu lá chuối lay động thì tưởng là mình gặp ma, toàn thân nổi da gà. Đó là vọng tưởng.

Hòa Thượng nói: **"Chúng ta đích thực có bệnh. Chúng ta nhất định phải tự giác ngộ. Có bệnh thì phải cần cầu đến thuốc. Phật là bậc Giác Hạnh viên mãn. Phật là bậc Đại Y Vương. Chúng ta nên dùng thuốc của Ngài. Chúng ta dùng thuốc của Ngài thì phải dùng được tính để đối trị gốc bệnh của chúng ta"**. Phật dạy chúng ta **"nhìn thấu buông xả"** thì chúng ta phải nhìn cho thấu, buông được xuống.

- Nhìn thấu "đây là tự tư tự lợi", phải buông xuống!
- Nhìn thấu "đây là danh vọng lợi dưỡng", phải buông xuống!
- Nhìn thấu "đây là năm dục sáu trần", phải buông xuống!
- Nhìn thấu "đây là tham sân si mạn", phải buông xuống!

Thật buông xuống rồi thì chúng ta mới thật sự uống được vị thuốc. Nếu chỉ uống tên thuốc thì bệnh còn nguyên. Thân bệnh thì chờ chết. Tâm bệnh thì cũng bị hủy hoại, càng nghiêm trọng hơn, phải chờ luân hồi.

Việc làm của người học Phật chân thật không có tác dụng phụ. Chúng ta làm việc tốt nhưng làm vì danh, làm vì lợi thì có tác dụng phụ. Bác Hồ dạy: **"Chỉ công vô tư"**. Hòa Thượng nói: **"Việc tốt cần làm, nên làm, không công không đức"**. Chúng ta làm được như lời Bác và lời Hòa Thượng dạy thì sẽ không có tác dụng phụ.

Hòa Thượng nói: “Ta dùng thuốc của Phật là phải dùng cái dược tính để đối trị gốc bệnh của chúng ta”. Cũng giống như mình uống thuốc thì phải uống đúng vị thuốc, chứ không phải uống xác thuốc. Hay mua thóc theo đúng toa thuốc, chứ không phải đốt toa thuốc để uống. Như vậy không những bệnh không hết mà sẽ càng nặng thêm.

Hòa Thượng nói: “**Bạn phải nên biết: Đọc Kinh là dính vào tướng của danh tự. Nghe Kinh là dính vào tướng của âm thanh. Dính vào tướng lời nói, tướng của tâm duyên thì cũng giống như chỉ uống bã thuốc, chưa uống được vị thuốc. Vậy thì không thể khỏi được thân bệnh hay tâm bệnh của mình. Thân bệnh, tâm bệnh sẽ càng trở nên nghiêm trọng hơn**”. Bã của thuốc là chữ viết của Kinh điền ở trên giấy. Ngôn thuyết là bã thuốc. Nói cho dễ hiểu, “**năng thuyết bất năng hành**”, chỉ nói mà không làm thì không có kết quả.

Hòa Thượng nói: “**Học Phật trước tiên phải tự giác, phải tự rõ tâm bệnh của mình để điều trị một cách triệt để**”. Chúng ta nghe giảng, có thể hiểu nhưng làm không được thì không có kết quả tốt đẹp. Chúng ta may mắn có những buổi cùng nhau học tập, chúng ta nhận ra cảnh giới nội tâm của người tu học. Chúng ta phải tự phản tỉnh, thấy rõ.

Phật nói chúng ta: “**Chúng sanh bệnh rất nặng. Mê hoặc điên đảo là bệnh, tà tri tà kiến là bệnh, bất tri bất giác là bệnh, phiền não trùng trùng là bệnh, ô nhiễm nghiêm trọng là bệnh**”. Chúng sanh chính là chúng ta. Có những bệnh này thì thân sinh lý nghiêm trọng mà tâm sinh lý càng nghiêm trọng hơn.. Nếu chúng ta mơ mơ hồ hồ thì không thể nhận ra bệnh của mình. Khi có người đến nhắc thì đó là Phật Bồ Tát đến nhắc nhở chúng ta. Phật có năng lực ở trong vô biên thân để điều dắt chúng sanh. Hòa Thượng nói: “**Chúng ta nhìn thấy một kẻ tử tù, chúng ta mắng họ “thật đáng đời!” nhưng chúng ta không biết đó là Bồ Tát đang làm biểu pháp để nhắc chúng sanh rằng tạo ác nghiệp thì phải chịu quả báo**”. Người ta thì đang tạo ra vô lượng vô biên công đức, còn chúng ta thì đang tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!